

Toekomstvisioen NDSM

(gebruikt in Kinetisch Noord; de inzending voor de prijsvraag NDSM)

Je hebt met vrienden afgesproken om elkaar te ontmoeten op het NDSM terrein in Amsterdam-Noord. Je hebt gehoord dat het een uitstekende besteding is van je vrije zaterdag.

Achter het Centraalstation aangekomen zie je een duidelijk herkenbaar bootje liggen. Het ziet er anders uit dan de andere bootjes. Het is meteen duidelijk dat deze naar het NDSM terrein gaat. Je ziet dat er al tien mensen in het kleine bootje aanwezig zijn en je stapt in. Je betaalt drie gulden en daarna begint de spannende, door de binnenvaartschepen veroorzaakte hoge boeggolven, tocht naar het NDSM terrein.

Het eerste wat je ziet van het NDSM terrein is een grote op de kant neergezette containerboot van de Dogtroep. Het lijkt net of dit schip de grote loods ingetrokken wordt. In deze loods schijnt het allemaal te gebeuren. Naast het Dogtroepschip liggen allerlei kleine bootjes op de hellingbaan. Het lijkt wel of de oude scheepswerf zijn functie behouden heeft.

Als je afgezet bent op de kade van het NDSM terrein loop je eerst langs een strandpaviljoen waar zich een restaurant in bevindt. Het paviljoen heeft een grappige naam, namelijk 'Tegenover het Stenen Hoofd', en inderdaad je kan het Stenen

Hoofd aan de overkant van het IJ zien liggen. Bij het paviljoen is een strandje, een terras en een speeltuintje voor kinderen.

Op het immense oude werfterrein staan overal objecten en beelden die blijkbaar de weg naar de loods markeren. Je besluit de route van de beelden te volgen en loopt langs de oude hellingbanen van de voormalige werf en ziet dat onder deze hellingbanen zich allerlei ateliers bevinden. Je loopt verder langs het gigantische Dogtroepschip en je verbaast je erover hoe groot zo'n schip kan zijn. Daarna loop je de grote loods in. Het afspreken met je vrienden had toch wel wat secuurder mogen zijn, het is allemaal veel groter dan je verwachtte.

Je loopt toch verder de hal in in de hoop dat je je vrienden wel zal tegenkomen. Je loopt in een soort brede straat waaraan zich allemaal gebouwen en gebouwtjes bevinden. Overal kan je naar binnen kijken. Je ziet achter een glazen pui hoe tientallen jongeren allerlei kunstjes en trucs op skates uitproberen en toepassen. Op een gegeven moment kom je er achter dat je al een kwartier ernaar staat te kijken en je besluit door te lopen.

Je komt zijstraatjes tegen, allemaal ademen ze een andere sfeer uit. Geen straatje is hetzelfde. Ze zien er allemaal als een soort bazaar uit. Het blijkt dat je je nu midden in een soort cultuurdorp bevindt. Overal zijn glazen puien en je ziet hoe de ene werkplaats zijn gemaakte spullen achter een glazen wand etaleert, en bij een andere zie je hoe er iemand aan het werk is. Het blijkt een houtdraaiertje te zijn.

Je hebt eigenlijk nooit geweten hoe een houtwerkplaats van binnen er uit ziet. Nu weet je het.

Je loopt verder langs allerlei op straat staande schilderijen en beelden. Een atelier staat open en je werkt een blik naar binnen. Je ziet iemand achter een grote schildersezal aan het werk. Je hebt haar gestoord, maar ze vindt dat blijkbaar niet erg, want ze vraagt of je haar kunst mooi vindt. Als je afscheid van haar neemt heb je toch een klein schilderijtje van haar gekocht.

Al dwalend door de straten verbaast je je erover dat men met bepaalde materialen zulke mooie dingen kan doen. Het leuke is dat je ook hebt gezien hoe mensen met die materialen aan het werk zijn. Het is een leerzaam middagje geworden, want het blijkt dat je al twee uur aan het dwalen bent. Je besluit naar de grote straat terug te keren in de hoop je vrienden toch nog tegen te komen.

Terugkomend in die straat krijg je de onbedwingbare neiging om naar boven te gaan. Het blijkt namelijk dat er allerlei bruggen over de straten heen lopen. Het ziet er spannend uit en je besluit een trap op te lopen. Boven aangekomen heb je een mooi uitzicht over het stratenplan van de loods. Naar boven kijkend bewonder je de dakconstructie, en je ziet dat er vanaf het dak een groene baan door het gebouw loopt. Als je beter kijkt zie je dat de groene baan werkelijk uit mossen en planten bestaat die langs de oevers van een soort riviertje groeien. De bedding is nu leeg, maar je kan je voorstellen dat als het regent al het regenwater van het dak opgevangen wordt en via een waterval en het riviertje afgevoerd wordt naar buiten.

Je loopt verder langs allerlei ateliers en werkplaatsen waar je zo naar binnen kan kijken. Aan het eind zie je een pleintje liggen. Je gaat er naar toe en je ziet dat het plein voortgezet wordt op de begane grond, wat je vanaf dit verhoogde plein met trappen kan bereiken.

Opeens hoor je je naam klinken. De vrienden met wie je afgesproken hebt zitten op het terras van een restaurant onder je een biertje te drinken en roepen je. Je gaat naar beneden om bij hen te gaan zitten. Je bestelt ook een biertje en je vertelt wat je die middag zoal gezien hebt. Je vrienden zijn bij Bimbo Town geweest. Uit hun verhalen blijkt dat het een soort pretpark is met allemaal hydraulisch bewegende en robotachtige constructies. Het schijnt er wel erg druk te zijn, maar ze raden je wel aan er een keer naar toe te gaan.

Het blijkt al etenstijd te zijn en iedereen besluit om op het terras te gaan eten. Terwijl je op je maaltijd wacht hoor je lawaai en je kijkt over de balustrade heen naar beneden. Er klinkt opeens muziek.

Onverwacht begint er een soort van straattheater op het plein. Je bent verrast en hoopt maar dat je genoeg van dit straattheater kan zien voordat je maaltijd op is, want je hebt een goed uitzicht vanaf het terras.

Na het straattheater besluiten je vrienden weg te gaan en jij gaat naar het filmhuis, omdat je ergens aangekondigd hebt zien staan dat 'Stalker' van Tarkovski vanavond draait. Je hebt deze film tien jaar geleden al een keer gezien, maar je vond hem toen zo indrukwekkend dat als je de kans kreeg je hem graag nog een keer zou gaan zien. En nu is die kans er.

Terwijl je naar het filmhuis loopt om een kaartje te halen kijk je omhoog en je ziet hoe allerlei decorstukken de gevels opsieren van de hogere gebouwen.

Onverwacht begint er een mimespeler zijn spel midden op de straat. Je bent verrast en hoopt maar dat je genoeg van deze voorstelling kan zien voordat de film begint. Precies op tijd houdt de mimespeler op en je gooit een gulden in de voor dat doel bestemde hoed en loopt verder. Je ziet publiek richting het filmhuis lopen en je sluit je bij de rij aan en verbaast je over de hoeveelheid publiek die naar binnengaat.

Eenmaal binnen kom je in een soort lounge waar het publiek zich splitst in de richting van verschillende deuren. Boven deze deuren staan de namen van twee theaters en een filmhuis. Je gaat de deur door waarachter het filmhuis zich bevindt en je koopt je kaartje. De film begint al vrijwel direct. Tijdens de pauze ga je de grote algemene lounge binnen en ga je naast twee mensen zitten die blijkbaar naar het theater zijn geweest. Ze praten over de voorstelling en je wordt zo nieuwsgierig dat je besluit om over twee dagen hier weer terug te komen om ook die voorstelling te gaan zien.

Na de film loop je door de straten weer richting de uitgang. Je kan de neiging weer niet bedwingen om naar boven te gaan. Boven aangekomen heb je weer een mooi uitzicht over het stratenplan van de loods en in je verbeelding zie je hoe in deze loods vroeger de boten gemaakt werden. Opeens schrik je, zou je eigenlijk nog wel op tijd zijn voor het bootje. Je rent de trap af naar buiten.

Doordat je nog langs het grote Dogtroepschip moet kan je niet zien of het bootje er nog is. Je vliegt daarna langs de helling baan en ziet dat het bootje net vertrokken is. Mismoedig loop je het strandpaviljoen 'Tegenover het Stenen Hoofd' binnen om te vragen of er nog een bootje gaat. Op een aanplakbiljet staat dat de bootjes twintig uur per dag varen, dus je hebt nog tijd genoeg voordat de laatste vertrekt.

Het is een zwoele zomeravond en je zakt genietend van het kalme uitzicht over het IJ in een rieten leunstoel van het terras. Je bestelt een biertje en kijkt naar hoe de golven spelen met het weerspiegelende licht van de maan. Je schrikt op uit je mijmeringen als je het geluid hoort van het bootje. Je betaalt je biertje en gaat het bootje binnen. Op de terugtocht zijn er bijna geen hoge golven meer. Je kijkt om je heen en ziet dat er op dit late tijdstip geen binnenvaartschepen meer varen. Dat is eigenlijk wel jammer, want de heenweg was veel spannender, hoewel je ook toen wel het gevoel had dat het bootje wel tegen een stootje kon.

Bij aankomst achter het Centraalstation besluit je om de volgende week weer naar het NDSM terrein te gaan per bootje, want je bent een stuk rustiger teruggekomen dan dat je was toen je van huis wegging.

Al teruglopend naar huis zie je een aankondiging van Bimbo Town op het NDSM terrein. Je besluit om toch maar aanstaande zaterdag daar naar toe te gaan, want naar wat je hebt gehoord van je vrienden is dat Bimbo Town uniek in Europa. Eigenlijk, denk je, kan je wel elke dag naar Noord gaan. Er gebeurt zoveel daar dat je het eigenlijk niet meer kan bijbenen.

Thuiskomend zet je het net gekochte schilderijtje op de piano en ga je direct naar bed, want het was me het dagje toch wel met veel indrukken die je nog moet verwerken en waar kan dat beter dan in bed.

Hessel Dokkum 1999